The Wayback Machine - https://web.archive.org/web/20131109101645/http://absurdistansubfalduritricolore.w…

absurdistan sub tricolor

octombrie 18, 2012

ANALIZA. Radu Portocala: Regionalizarea si federalizarea Romaniei se regasesc in planurile Germaniei naziste. De la al Treilea Reich si URSS la UE: DINAMICA DEZMEMBRARII

Filed under: Uncategorized — mihaibeltechi @ 4:21 pm

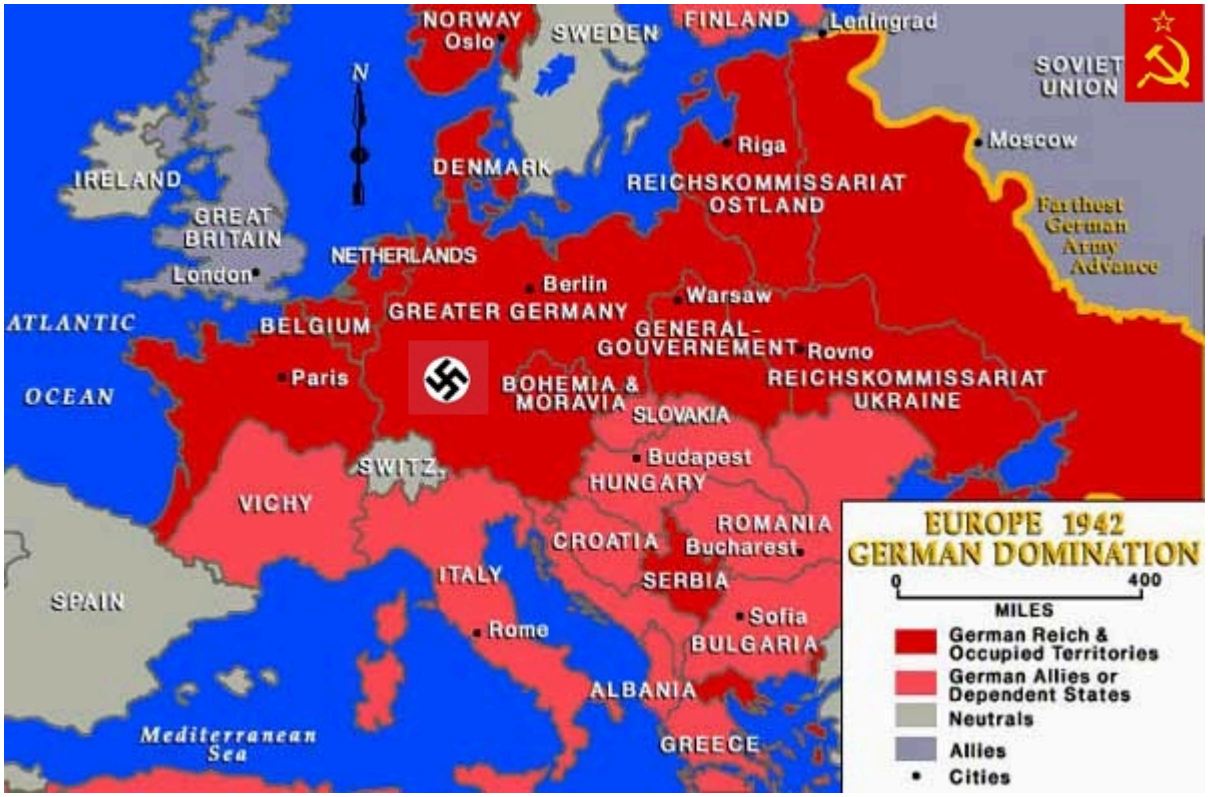

Scriitorul anticomunist Radu Portocala, fost director al ICR Paris, demisionar din dezgust fata de practicile echipei Ungureanu-Patapievici (vezi textul relevant al Demisiei sale in baza materialului de mai jos), a realizat inca din 2001 o analiza extraordinara privind problemele majore si actuale ale Romaniei si Europei. Analiza autorului mult aclamatei carti "Autopsia unei lovituri de stat" prefigureaza prezentele lovituri la adresa integritatii nationale, intreprinse frenetic de Troika Orban-Basescu-Tokes si avand ca tinta federalizarea Romaniei, cu scop final dezintegrarea statului national unitar roman, in consonanta cu interesele "vitale" ale Germaniei, respectiv ale "Austro-Ungariei", in care spatiul imperial al Rusiei este bine menajat. De aici si sprijinul fara limite acordat de Angela Merkel lui Traian Basescu si de servicii germane si rusesti institutiilor patronate de Andrei Plesu, ale caror produse de serie se regasesc pe listele formatiunilor "prezidentiale" PDL/ARD: Mihai Razvan Ungureanu, Teodor Baconschi, Mihail Neamtu, eiusdem farinae. Pentru a pregati terenul loviturii finale, tezele Troicii ungro-mancurte, in spatele carora stau concepte naziste si sovietice puse in aplicare de servicii speciale straine si private, au fost deja enuntate de-a lungul anilor de mai multi agenti "descoperiti" ai acestei "Retele Deschise" ce il are drept "front-man" pe escrocul international George Soros. Pentru o simpla edificare tastati sintagma "federalizarea Romaniei" in cadrul motoarelor de cautare online si ii veti gasi singuri. Actiunile concertate si tupeistice ale acestor agenti "la vedere" ne fac sa ne intrebam daca mai exista servicii de

informatii romanesti. Redam integral valoroasa analiza a scriitorului Radu Portocala, multumindu-i in mod deosebit autorului.

DINAMICA DEZMEMBRĂRII

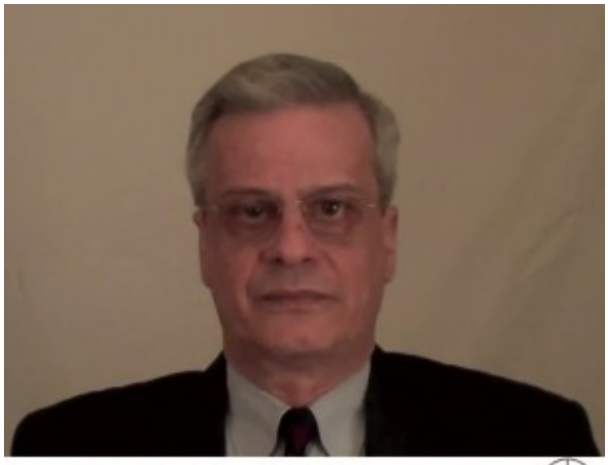

In dreapta linie a initiativelor autonomist-federaliste ale D-lor Constantin Simirad si Sabin Gherman, un grup de intelectuali – sapte romani si sase unguri – a elaborat un «Memorandum catre Parlament pentru constructia regionala a Romaniei», supunind atentiei publice o serie de «idei referitoare la constructia politica si administrativa a unei Romanii a regiunilor, in consens cu dezbaterea care se desfasoara la nivel european despre viitorul Europei unite». Printr-o utila coincidenta, asupra careia vom reveni mai jos, acest text a fost reprodus sau rezumat de catre presa romaneasca exact in ziua cind apareau si rezultatele ultimului «eurobarometru», din care aflam ca romanii sint cei mai ferventi partizani ai Uniunii Europene (80%).

O alta coincidenta – interesanta, de data aceasta – o constituie prezenta printre memorandisti (in numar de 13!) a D-lui Gusztav Molnar. Consecvent, el era, inca din 16 iunie 1989, unul din initiatorii «Declaratiei de la Budapesta» – text in care Transilvania era definita ca un «spatiu de complementaritate», revendicindu-se garantarea dreptului «la o reprezentare politica autonoma si la autonomie culturala a fiecarei natiuni». Ceea ce, evident, se referea la minoritatea maghiara. Faptul de a-l gasi pe Dl Molnar si in grupul de semnatari din 1989 si in cel de azi nu face decit sa confirme filiatia intre cele doua texte si, totodata, sa reveleze vechimea ideilor prezentate astazi drept noi.

In sfirsit, ultim detaliu privitor la genealogia memorandumului, autorii sai sint fie membri, fie colaboratori ai redactiei revistei P r o v i n c i a, sprijinita financiar de «Fundatia pentru o societate deschisa» a lui George Soros, el insusi foarte interesat de subiecte ca disparitia frontierelor, regionalizarea, structurile transnationale si supranationale, toate studiate in universitatea si publicatiile pe care le finanteaza.

Inca de la primul punct al memorandumului, autorii avertizeaza ca «proiectul contructiei regionale a Romaniei nu are nimic in comun cu secesionismul sau cu iredentismele de orice natura», ceea ce, fara indoiala, e laudabil. Ei proclama pe un ton de Cod Penal ca «orice abordare in acest sens este simplista si urmareste sa deturneze diversionist discutiile». Cu alte cuvinte, textului nu i se poate aplica decit un singur tip de analiza – cea care coroboreaza gindirea autorilor. «Cine nu e cu noi, e impotriva noastra», spunea Lenin…

Asumindu-mi riscul de a «deturna diversionist» ideile cuprinse in memorandum, voi incerca sa analizez aceasta ingrijoratoare initiativa de pe pozitii radical opuse celor pe care se situeaza semnatarii.

Prima nedumerire ce se naste, inevitabil, in spiritul cititorului acestui text priveste utilitatea lui. Care este motivul pentru care trebuie neaparat sa regionalizam sau sa federalizam R o m a n i a ? E drept, ni se vorbeste despre «dezvoltarea armonioasa» a tarii, ni se dau exemple nu tocmai fericite (Scotia, Flandra si Valonia) sau nesemnificative (Bavaria) de regiuni mai mult sau mai putin autonome, ni se spune ca prin «modelul regional» ne vom redobindi iden- titatea europeana (?), se confunda descentralizarea cu regionalizarea – dar nu ni se arata

ce va cistiga Romania, ca entitate statala, si poporul roman de pe urma acestei enorme rasturnari. Desigur, ne-am putea mindri cu faptul de a fi fost primii intrati in «modernitatea europeana» – concept birocratic lipsit de substanta intelectuala –, dar pretul platit pentru satisfacerea acestui orgoliu ar fi excesiv de mare.

Se evita, apoi, explicarea demersului care i-a condus pe autori la certitudinea ca a c e a s t a este solutia ideala pentru viitorul Romaniei. Pe ce argumente este fondata increderea lor in infailibilitatea solutiei pe care o propun? Ce documentare a stat la baza memorandumului? E vorba, totusi, despre o decizie istorica. Poate fi ea luata cu adevarat in serios, in lipsa unor referinte si argumente temeinice, numai pentru ca a facut obiectul unor discutii in cadrul unui grup r e s t r i n s ?

La punctul 5 se explica in mod foarte vag ca noua impartire teritoriala «poate porni de la regiunile de dezvoltare sau de la provinciile istorice». Introducind expresia regiuni de dezvoltare, autorii se gindesc, evident, la Transilvania, cit de cit prospera, izolata (ferita) de un r e s t mizerabil. Discriminatorie, ideea e, in plus, schioapa: ea nu are nici un continut juridic – ceea ce ar fi fost util in cadrul discutiei despre decupajul unei tari – si se bazeaza exclusiv pe rezultatele economice. Memorandistii par sa uite faptul ca, in acest domeniu, performantele sint adesea conjuncturale: prosperitatea de azi se poate transforma maine in stagnare sau chiar in recesiune. E greu, deci, de imaginat ca s-ar putea incepe dezmembrarea Romaniei pe baza acestui «concept fluctuant».

In citeva cuvinte, punctul 8 al memorandumului rezuma – sub forma de argument incitativ – intreaga confuzie, intreaga malignitate ce sta la baza ideologiei europene. Este vorba despre «asumarea pe baze civice a identitatilor regionale». Mai multe generatii de politicieni si tehnocrati au conceput evolutia Uniunii Europene animati de o tenace aversiune fata de tot ce e n a t i o n a l. De la bun inceput, scopul urmarit a fost disparitia statelor-natiuni prin integrarea si apoi diluarea lor intr-o vasta si cit se poate de abstracta federatie. (Dar oare nu ne invata Marx ca istoria va sfirsi prin a aboli statele? Si nu preconiza Lenin integrarile regionale si guvernele supra-statale ca tehnica de dominare continentala si apoi mondiala? Cit despre Regiunea Mures Autonoma Maghiara, nu a fost ea o inventie a regimului comunist?) Incorporarea treptata a statelor in magma federala nu poate fi, insa, completa, ireversibila, atita timp cit mai persista vreun vestigiu al sentimentului national. Vointa – poate ca t a c t i c a ar fi un cuvint mai potrivit – de anihilare a acestui sentiment explica acerba lupta dezlantuita in ultimii zece ani impotriva «nationalismului» – o «crima» de care, pentru a adinci confuzia, sint acuzati, de-a valma cu xenofobii vindicativi, toti cei care au imprudenta de a-si revendica atasamentul fata de o tara si un popor. Pentru aceleasi motive, patriotismul a fost transformat intr-o notiune depasita, ridicola, daca nu chiar putin periculoasa, recomandindu-se insistent de la o vreme stimularea «patriotismului european». O rezolutie a Parlamentului european din primavara anului 2000 arata «ca Europa trebuie sa se elibereze de ideea unei culturi fundamental albe (s i c) si cere redefinirea “natiunii” in beneficiul Comunitatii». Insusi faptul ca deputatii europeni pun cuvintul natiune intre ghilimele este suficient de elocvent!

In schimbul vechilor repere – si pentru ca individul nu-si poate pierde atit de usor obisnuinta (si, probabil, chiar nevoia) de a se defini prin apartenenta la un spatiu si la un grup – se propune (iar, peste citiva ani, se va impune) crearea identitatilor regionale, adesea perfect artificiale, de altfel. Memorandumul de care ne ocupam recomanda alegerea acestei cai. Potrivit autorilor, noua identitate va trebui «asumata» – si inca «pe baze civice». O formulare din care rezulta cum nu se poate mai limpede caracterul contrafacut, fortat chiar, al reidentificarii. Cel care s-a nascut roman (sau turc, sau polonez…) nu are nimic de asumat si se poate lipsi de «baze civice» in afirmarea apartenetei sale. Lucrurile sint mai putin simple, mai putin n a t u r a l e, in cazul identitatilor regionale impuse. Care va fi, de pilda, apartenenta unui buzoian stramutat pentru zece ani la Baia Mare?

Acelasi punct 8 asigura ca identitatile regionale «contribuie, in regiunile multietnice cum sint Banatul, Transilvania sau Dobrogea, la formarea unei identitati transetnice». Acest straniu concept – care va entuziasma desigur pe birocratii de la Bruxelles – se talmaceste, banuiesc, astfel: romanii din Transilvania nu vor mai fi romani, ci transilvaneni; in acelasi timp, ungurii din Transilvania (care vor avea legitimatie de unguri si vor continua sa fie reprezentati in Parlament de un partid etnic) nu vor mai fi unguri, ci tot transilvaneni. In afara de eventualitatea adoptarii limbii esperanto, unii dintre acesti transilvaneni, care nu stiu romaneste, se vor afla in imposibilitatea de a se intelege cu alti transilvaneni, care nu stiu ungureste. Insa, prezic autorii, aceasta situatie va ajuta sa fie «depasite atit nostalgiile, temerile sau escaladarile extremist-nationale, cit si nationalismele voalate». Fara indoiala!… Ajunge sa dezmembram o tara si sa inventam noi identitati pentru a trai in armonie.

Caci «proiectul constructiei regionale a Romaniei» – alta formulare ciudata! – nu va putea fi pus in aplicare decit d u p a ce tara va fi fost d e c o n s t r u i t a.

Memorandistii propun, asadar, impartirea Romaniei intr-un numar inca nedefinit de entitati, ceea ce implica, in primul rind, modificarea in profunzime a Constitutiei si eliminarea articolului 1, in care se afirma caracterul national si unitar al statului. Potrivit D-lui Miklos Bakk, acest prim articol al legii fundamentale ar trebui, mai degraba, sa proclame ca «Romania este stat federal bazat pe unitatea civica a cetatenilor». Cind Dl Bakk va putea sa transpuna in termeni juridici traditionali notiunea de unitate civica a cetatenilor si cind va explica – fara a recurge la himerele eurocratilor de la Bruxelles – in ce mod poate ea sa serveasca drept temelie unui stat, atunci discutia va deveni, cu siguranta, mai limpede. La rindul sau, Dl Molnar afirma ca regiunea este conceputa in sens civic, fara insa a face abstractie de existenta mai multor entitati nationale. Opinia publica, explica el, trebuie obisnuita cu conceptul de «regionalism civic». Dincolo de dificultatea de a intelege subtilitatea acestui concept, faptul ca opinia publica «trebuie obiSnuita» cu el, sugereaza o situatie nefireasca, impusa cu forta. Pe de alta parte, in scrisoarea pe care au adresat-o primului ministru Adrian Nastase, memorandistii afirma ca «unitatea tarii este si ea regindita in acord cu noile valori ale democratiei consensuale si participative si se consolideaza mult mai mult prin constructia unor solidaritati locale». Dar de ce trebuie cu tot dinadinsul r e g i n d i t a unitatea tarii? Si, la urma urmei, unitatea nu e de mai multe feluri – ea exista sau nu. Atunci, cum poate fi ea regindita? Nu trebuie oare, in loc de «regindita», sa citim «reformulata» – adica r e v i z u i t a sau chiar c o n t e s t a t a? Si apoi, cum poate fi consolidata unitatea tarii prin «constructia unor solidaritati locale»? Lasind la o parte faptul ca solidaritatile c o n s t r u i t e nu pot fi decit artificiale si deci efemere, e ciudat sa se pretinda ca inmultirea identitatilor poate fi un factor de unitate. In sfirsit, memorandistii isi exprima convingerea ca «Romania poate iesi din zodia nefasta a tensiunilor interetnice prin acest demers transetnic care adauga solidaritatii etnice una regionala». Altfel spus, un roman si un ungur care, traind in Romania, se antipatizeaza, vor deveni cei mai buni prieteni indata ce vor trai in regiunea federata Transilvania. Greu, foarte greu de crezut. Cu atit mai mult cu cit in Romania nu exista doar romani si unguri. Chiar daca textul pare a fi conceput anume pentru cazul Transilvaniei, ar fi interesant de stiut cum se gindesc autorii sa includa tiganii in noua «identitate transetnica» regionala – mai cu seama in lumina recentului sondaj care scoate la iveala opiniile la fel de negative ale romanilor si ungurilor despre aceasta numeroasa minoritate, instabila geografic si reticenta la asimilare.

*

Atit in textul memorandumului cit si in explicatiile date ulterior de autori, principalul argument adus in sprijinul acestei initiative este crearea in Romania a unui «consens cu dezbaterea care se desfasoara la nivel european despre viitorul Europei unite». Vrem, adica, neaparat – si cu orice pret! – sa facem placere ideologilor de la Bruxelles, adepti inflacarati ai regionalizarii. E bine, in acest caz, sa stim de unde a pornit aceasta idee, care i-a fost evolutia in timp si cine sint promotorii ei de azi.

Inca din secolul XIX, un text politic german evoca «principiul nationalitatii, al autonomiei si al descentralizarii» in virtutea caruia «substratul etnic trebuie degajat de coaja statala inainte de a proceda la alte combinatii»1. Julius Fröbel, militant pentru constituirea unei Germanii mari, este, in a doua jumatate a secolului XIX, inca si mai explicit: «Salvarea Europei depinde de posibilitatea de a impune sistemul federativ.» Sistem in fruntea caruia s-ar afla, desigur, Germania. Ideea de a transforma regiunile locuite de minoritati germane in entitati autonome, avanposturi in Europa centrala si orientala ale R e i c h-ului a devenit astfel o constanta a gindirii politice berlineze. In 1925, Gustav Stresemann, ministru de Externe al Germaniei, propune reunificarea tuturor acestor regiuni intr-un singur stat german. Faptul ca o astfel de manevra ar implica anexarea unor vaste teritorii locuite de populatii alogene nu pare sa constituie un impediment in viziunea lui Stresemann, care sugereaza ca aceste regiuni sa obtina un statut de autonomie in cadrul R e i c h- u l u i .

Pe de alta parte, incepind cu deceniul al doilea al secolului XX, ideea nationala, care se aflase la baza formarii majoritatii statelor europene, este din ce in ce mai contestata. In primul rind, de bolsevicii rusi si, la incitarea lor, de comunistii din celelalte tari. Apoi, in ordine cronologica, de catre fascistii italieni. Giuseppe Bottai, ministru al Invatamintului in timpul lui Mussolini, considera cs nationalismul constituie «o frina in calea progresului general al civilizatiei». Exact ce se spune si azi! Colegul lui, ministrul de Finante Alberto de Stefani, era convins ca «nationalitatile nu formeaza o baza solida pentru noua ordine»2. Nazistii nu vedeau nici ei cu ochi buni manifestarile nationaliste, iar Hitler emitea pareri cit se poate de virulente in legatura cu acest subiect3. Evident,

si in cazul comunistilor si in cel al fascistilor sau al nazistilor – animati cu totii de o gindire imperiala violenta –, intoleranta se manifesta numai fata de nationalismul altora. Dar, venind din directii atit de diferite si emisa de surse atit de puternice, ideea deznationalizarii statelor si, apoi, a disparitiei lor, nu putea sa nu se intinda de- a lungul si de-a latul continentului. Nu mai raminea decit sa fie lansat principiul contopirii intr-o cit mai intinsa entitate depersonalizata.

Primul care a sugerat constituirea unei vaste federatii euro-asiatice, inca de la mijlocul anilor 30, a fost Trotki. Sub numele de Statele unite europene sovietice (s i c), acest conglomerat avea ca prim scop contrarea dominatiei economice americane. Citiva ani mai tirziu, Hitler s-a aratat si el un partizan fervent al integrarii europene. «Popoarele europene reprezinta o familie in aceasta lume. [...] Nu e foarte inteligent sa ne inchipuim ca intr-o casa atit de strimta cum e Europa, o comunitate de popoare poate mentine pentru multa vreme sisteme legale diferite si conceptii diferite asupra legii.»4 Hitler se exprima astfel in 1941. Dar am putea regasi aceleasi cuvinte in orice discurs pronuntat saptamina trecuta la Bruxelles. Trebuie notata, de asemenea, referinta la casa europeana, repusa in circulaTie, 50 de ani mai tirziu, de Gorbaciov. Tot in 1941, ministrul fascist Alberto de Stefani propunea crearea unei Uniuni europene (s i c !) care sa nu fie influentata de fluctuatiile politicii interne a statelor membre. In 1942, nazistii organizau o conferinta intitulata «Comunitatea economica europeana» (s i c !), in cadrul careia «comunitatea de destine» a popoarelor continentului – inca o expresie care a redevenit moderna – a fost pe larg dezbatuta. In martie 1943, guvernul nazist incheia redactarea unui plan pentru infiintarea unei Confederatii europene, unul dintre obiectivele propuse fiind instituirea unei uniuni monetare (sic !). Vizionar, Joseph Goebbels, profetiza cu aceasta ocazie ca «peste cincizeci de ani [...] in gindirea popoarelor tarile nu vor mai fi un reper»5. Iar Hitler declara ca «germanii [...] trebuie sa constituie nucleul imprejurul caruia se va federa Europa»6. Incepind cu anii 90, guvernul de la Bonn a insistat mult pentru ca Uniunea europeana sa se structureze imprejurul unui nucleu dur format din Germania si Franta. Adaugarea adjectivului «dur» si cooptarea Frantei in rolul de partener-alibi e singura schimbare fata de proiectul initial.

«Aceasta staruinta [a Germaniei, n. a.] de a crea o Europa unita s-a concretizat in redactarea unei harti a Europei federale a regiunilor [...]. Examinind-o cu atentie, constatam ca statul european formeaza un bloc unit, compus doar din regiuni. Acestea din urma beneficiaza de o autonomie regionala si culturala totala. Marile subiecte (diplomatia, politica de aparare, principalele probleme economice…) sint tratate la virful acestui stat european federal al regiunilor. Conceptorii acestui proiect ideal au fost Sefii Waffen SS. »7

O paternitate uimitoare si nu tocmai onorabila pentru ideea – atit de «moderna» in timpul din urma… – a Europei regiunilor. In acelasi timp, o paternitate pe care oficialitatile zilelor noastre, dind dovada de o discretie lesne de inteles, prefera s-o treaca sub tacere. Desigur, in 1945, prin invingerea Germaniei, proiectul a intrat intr-o faza de latenta. Urma sa fie readus destul de repede in actualitate de catre o seama de intelectuali occidentali de stinga.

Expresia «Europa regiunilor» a fost re-utilizata in 1962 de catre eseistul elvetian Denis de Rougemont. In cadrul unui colocviu desfasurat la Aix-en-Provence (Franta), el a afirmat ca deschiderea Pietii comune – predecesoarea actualei Uniuni Europene – trebuia sa conduca la «o devalorizare a cadrului national» si la «o eliberare a diversitatilor regionale». Un an mai tirziu, Guy Héraud, profesor de drept la Universitatea din Strasbourg si militant federalist european, publica o carte intitulata Europa etniilor. In sfirsit, intre 1965 si 1967, un grup de lucru condus de catre Denis de Rougemont a dat o forma definitiva temei «Europa regiunilor». Potrivit conceptiei regionaliste si federaliste nascuta atunci, statul-natiune este o entitate artificiala care oprima diversitatile interne. O dubla evolutie ar duce la depasirea statului de jos in sus (prin regiuni) si de sus in jos (prin constructia Europeana).8

Asadar, atit fenomenul regionalizarii cit si Uniunea Europeana tind in mod fatis sa diminueze statul, sa-l puna intre paranteze, reducindu-l la stadiul de abstractie inutila, etapa ultima fiind disparitia lui. Tehnica de expansiune si dominare imperiala conceputa de o Germanie ce cauta sa-si plaseze jaloanele in cadrul extinderii catre Est, regionalizarea a fost preluata de Uniunea Europeana, animata si ea de confuze si nemarturisite idei imperiale. In acest nou cadru si continuind temeinca traditie evocata mai sus, Germania si-a arogat condu- cerea operatiunilor de regionalizare si federalizare.

Plecind de la lucrarile unei organizatii care se declara europeana desi este pur germana, Uniunea federalista a comunitatilor etnice europene (Föderalistische Union Europäischen Volksgruppen), Uniunea Europeana a adoptat in anii 80 si 90 patru texte fundamentale: Carta europeana a limbilor regionale si minoritare, Conventia-cadru pentru protectia minoritatilor, Protocolul aditional la Conventia europeana a drepturilor omului si Conventia speciala pentru drepturile la autonomie. Toate sint de inspiratie germana iar ministerul de Interne de la Berlin e direct implicat in punerea lor in practica. Pe baza acestor texte, Germania obtine adoptarea unor documente care vor da peste cap structurile statelor nationale. Este vorba despre Conventia-cadru privind cooperarea transfrontaliera (Carta de la Madrid), Carta autonomiei locale si Carta autonomiei regionale.

Conventia-cadru privind cooperarea transfrontaliera a fost elaborata de Asociatia regiunilor frontaliere europene, o institutie creata si condusa de germani, avind drept scop constituirea «euroregiunilor» – entitati teritoriale aflate de o parte si de alta a frontierelor de stat. Doua astfel de artificii de inspiratie euro-germanica au fost inaugurate in timpul regimului Constantinescu: «euroregiunea Prutul superior», compusa din judetele Suceava si Botosani (in Romania), regiunile Balti si Edinet (in Republica Moldova) si regiunea Cernauti (in Ucraina); cea de-a doua este «euroregiunea Dunarea de jos», compusa din judetele Galati, Tulcea, Braila (in Romania), regiunea Odesa (in Ucraina) si regiunea Cahul (in Republica Moldova). Textele fondatoare ale Asociatiei stipuleaza, de altfel, ca «obiectivul actiunii conduse in cadrul regiu- nilor transfrontaliere si scopul urmarit prin cooperarea transfrontaliera este [...] depasirea frontierei sau, cel putin, reducerea importantei ei la o simpla frontiera administrativa»9. Rolul politic, istoric al frontierei se sfirseste odata cu aceasta initiativa. Gorbaciov nu spera altceva, in decembrie 1989, cind propunea «permeabilizarea» si apoi «spiritualizarea» frontierelor. Conceptul sovietic al «casei comune europene» – lansat de Brejnev in 1981 si preluat de Gorbaciov in 1985 – a fost adoptat de intreaga clasa politica vest-europeana, astfel incit identitatea ideilor in privinta suprimarii frontierelor nu are de ce sa ne mire.

Dupa Carta autonomiei locale, redactata tot de un functionar german, Carta autonomiei regionale, de aceeasi provenienta, tinde sa desavirseasca dezmembrarea statelor prin acordarea unei autonomii complete si in toate domeniile entitatilor regionale.1 0

Ajunsa in acest stadiu, regiunea nu are decit doua posibilitati de evolutie: fie o noua dizolvare – de data aceasta nu in masa nationala, ci in cea, absolut impersonala, a Uniunii Europene –, fie revendicarea independentei, repetind, in acest caz, experienta «reusita» din K o s o v o .

Generalul Pierre M. Gallois, «parintele» sistemului francez de aparare nucleara, a semnala existenta «Centrului european pentru problemele minoritatilor», al carui sediu se afla in localitatea germana Flensburg, si care e finantat de guvernul de la Berlin. Principalul obiectiv al acestei institutii este stimularea revendicarilor autonomiste ale minoritatilor est- si vest-europene. In momentul in care aceste revendicari ajung sa produca situatii conflictuale, solutia propusa e federalizarea. Desigur, acolo unde frontierele au disparut si, odata cu ele, autoritatea statala centrala, revendicarile nu mai au, teoretic, nici o ratiune de a fi. Ceea ce se uita, insa, in calculul simplist care sta la baza viitoarei integrari europene, este ca micile entitati nu ofera nici o garantie de stabilitate. Dimpotriva: inmultirea lor conduce in mod inevitabil la inmultirea motivelor de neintelegere. In plus, nimic nu garanteaza ca, dupa ce au refuzat autoritatea statului de care s-au rupt, regiunile (si minoritatile) vor accepta mai usor cealalta autoritate, indepartata, imateriala si mult mai centralizata, a structurilor comunitare de la Bruxelles. Regionalizarea, urmata imediat de integrarea europeana, nu va insemna pentru aceste regiuni (si minoritati) decit o subordonare de alta natura. Ceea ce va implica, probabil, continuarea revendicarilor. Trecerea din structurile statului in cele ale supra-statului european nu reprezinta «un salt calitativ», ci doar inlocuirea unei autoritati centrale cu alta.

Referindu-se la rolul Germaniei in Europa, fostul ministru de externe Klaus Kinkel afirma cu stupefiant cinism: «Sintem [Germania, n . a .] predestinati sa tragem principalele foloase de pe urma intoarcerii acestor tari [fostul bloc socialist, n . a .] in Europa. In exterior, trebuie sa reusim acolo unde am esuat de doua ori.»1 2 Cu alte cuvinte, ceea ce Germania n-a putut obtine prin doua razboie mondiale va fi dobindit prin intermediul integrarii europene. Marturisirea fostului demnitar este perfect coerenta cu numeroasele declaratii ale oamenilor politici germani, de la Kohl la Schröder, potrivit carora natiunea este «un obstacol» in calea constructiei europene, iar suveranitatea «un concept depasit». In toate aceste domenii, nici o ruptura fata de gindirea italiana si germana din anii 30 si 40 (v. s u p r a). Transferul treptat al suveranitatii nationale catre centrul federator care este

Uniunea Europeana – transfer inaugurat prin Tratatul de la Maastricht – nu este altceva decit o forma de aservire fata de o guvernare imperiala. Cucerirea juridico-birocratica a inlocuit, pur si simplu, cucerirea militara. Iar politica de regionalizare nu este decit o transpunere a vechiului precept: divide et impera. Pentru moment, acest imperiu care nu-si spune numele are un motor: Germania. Dar, in scurt timp, posibila aderare a Rusiei va schimba sensul tuturor calculelor care au fost facute pina acum si va surprinde pe multi dintre actualii entuziasti ai integrarii.

*

Miscarile regionaliste si federaliste din Romania, al caror punct culminant este memorandumul propus recent dezbaterii publice, se inscriu in «logica europeana» descrisa mai sus. Asadar, chiar daca ele vor fi combatute in interiorul tarii, institutiile europene le vor privi cu simpatie si chiar le vor sprijini. Odata lansata, dinamica dezmembrarii nu va putea fi usor oprita. Cu atit mai mult cu cit o parte considerabila a clasei politice internationale, preluind fara sa-si dea seama ideile din anii 20 ale Kominternului, considera ca Romania este un stat asupritor. Sa nu uitam ca «depasirea spiritului de la Versailles» este un obiectiv din ce in ce mai raspindit in Europa, sprijinit cu fermitate de catre Germania. Si sa nu uitam ca recunoasterea precipitata a independentei Croatiei si Sloveniei de catre Germania – care a reusit sa impuna aceasta optiune intregii Uniuni Europene – a dus la descompunera Iugoslaviei si la declansarea unui razboi care, poate, nu s-a sfirsit inca.

Ideea regionalizarii si federalizarii Romaniei nu este noua. In octombrie 1992, o parte din UDMR cerea organizarea unui referendum pentru constituirea unei regiuni autonome in centrul tarii. Pe 7 octombrie 1994, avocata vieneza Eva Maria Barki, presedinta Aliantei Transilvane, era declarata persona non grata de catre autoritatile de la Bucuresti tocmai pentru ca activa in sensul inlocuirii actualei forme a statului printr-o federatie. In septembrie 1998, «Forumul din Tinutul Secuiesc» adopta un document prin care se cerea autonomia regiunii in conformitate cu Carta autonomiei regionale (v. s u p r a). Tot in septembrie 1998, D-na Eva Maria Barki declara in cadrul unei conferinte la Miercurea-Ciuc: «Cum vad eu viitorul vostru pe Pamintul Secuiesc si in Transilvania. Sint multe rani deschise pe trupul nostru, rani care, nici dupa 80 de ani de la Diktatul de la Trianon, nu s-au cicatrizat. [...] Nu exista alta alternativa decit autodeterminarea maghiarimii, autonomia si federalizarea Romaniei. [...] Ma bucura nespus de mult ca sint si romani care sustin ideea federalizarii si autonomiei Transilvaniei. [...] Viitorul nostru e intr-o Romanie federalizata. Fiindca Ardealul si Vechiul Regat nu au o istorie comuna.» In iulie 2001, Liga Pro Europa organiza la Alba Iulia o masa rotunda – «Rolul Transilvaniei intr-o Europa a regiunilor» – la care participau si citiva dintre actualii memorandisti. Cu aceasta ocazie, Dl Gusztav Molnar impartasea publicului viziunea sa despre viitoarea Europa Centrala, alcatuita din «fragmente de tari» si in care ar putea fi inclusa si Transilvania. Idee din care reiese ca Transilvania va face parte din «noua» Europa Centrala, iar restul tarii din altceva, o zona geografica (si, desigur, culturala) deocamdata nedefinita. La rindul sau, copresedinta Ligii Pro Europa, D-na Smaranda Enache – numita de Emil Constantinescu in functia de ambasadoare, adica reprezentanta a statului – afirma ca «trebuie sa reflectam la o rearanjare a statului», adaugind ca Romania trebuie reformata (?) in conformitate cu standardele europene1 3.

Orice sinteza a discutiilor privind federalizarea tarii duce in mod inevitabil la o evidenta: ele pornesc sistematic si cu obstinatie de la statutul Transilvaniei. Chiar si Dl Simirad, ale carui idei de autonomie moldoveneasca si-au pierdut o parte din vigoare, poate fi considerat un plagiator al regionalistilor ardeleni. Acestia din urma si-au gasit in ideologia europeana un argument si un sprijin pentru a milita in favoarea revenirii la o Romanie feudala (Dl Ovidiu Pecican a subliniat necesitatea pastrarii anumitor autonomii istorice: Tara Oasului, Bania Craiovei, Tara Vrancei, etc.1 4). Aceasta Romanie, dotata cu o sumedenie de guverne regionale si parlamente provinciale – ceea ce, in viziunea memorandistilor, va elimina birocratia – va fi reconstruita politic «in consens cu principiile de baza ale constitutiei europene, in curs de elaborare». Asupra acestui punct, se cuvine sa atragem atentia autorilor ca daca tot si-au asumat sarcina titanica de a demonta o tara si a o remonta apoi «altfel», ar fi util sa se informeze in legatura cu evolutia modelului lor: constitutia europeana nu este nici pe departe «in curs de elaborare». Pur si simplu Gerhard Schröder si Jacques Chirac fac eforturi supraomenesti pentru a convinge opinia europeana ca un astfel de text legislativ este indispensabil. Dar cum adoptarea ei ar insemna un pas in plus pe calea pierderii suveranitatilor nationale, entuziasmul fata de acest demers e limitat. Dupa cum limitata e si increderea locuitorilor din tarile membre ale Uniunii Europene fata de entitatea supra-statala in care traiesc (49%). Acest procentaj minoritar nu exprima nimic altceva decit faptul ca Uniunea Europeana si-a pierdut

legitimitatea si ca, daca existenta ei ar fi conditionata de organizarea unui referendum, ar trebui s-o vedem, pur si simplu, disparind. Teama, insa, de a se afla in fata unui rezultat negativ – asa cum s-a intimplat de mai multe ori in tarile scandinave sau, recent, in Irlanda – determina autoritatile comunitare sa refuze cu indaratnicie organizarea unui astfel de referendum, cu pretul unei grave limitari a democratiei. Acesta este straniul model pe care va fi asezata viitoarea Romanie federala! Cat despre entuziasmul romanilor pentru structurile comunitare, el este, in sine, o ilustrare a necunoaSterii acestor structuri.

Dincolo insa de preluarea fara discernamint a ideilor inoportune, frecventa dezbaterilor despre federalizarea Romaniei si amploarea pe care acestea o iau este, fara indoiala, simptomul unui rau ce s-a instalat in corpul societatii. Faptul ca minoritatea maghiara din Transilvania revendica un statut de autonomie – dar ce se va intimpla, in acest caz cu ungurii din Bucuresti? – nu are de ce sa mire. Ceea ce tulbura e usurinta cu care grupuri din ce in ce mai importante de romani isi insusesc aceasta revendicare si militeaza in numele ei. Imaginea pe care, inaintea actualilor memorandisti, au dat-o miscarile D-lor Simirad si Gherman este aceea a unei Romanii care poate nu tine cu tot dinadinsul sa se dezmembreze, dar nici nu stie daca mai vrea sa-si pastreze integritatea. Demersul de azi al intelectualilor de la revista P r o v i n c i a poate fi invinuit de agravarea confuziilor. El are, insa, meritul paradoxal de a scoate in evidenta adincile rani care mutileaza societatea, marile rupturi care o ameninta. Este rolul guvernantilor, oricare vor fi ei, sa asigure coeziunea nationala si integritatea teritoriala a tarii. Dar pentru aceasta nu trebuiesc promisiuni electorale nerespectate sau discursuri sterile, ci o politica inteligenta, eficace, ale carei rezultate sa dea poporului certitudinea ca Romania merita sa supravietuiasca si sa ramina intreaga.

Radu PORTOCALÅ

Note

1 Citat in Jean Nurdin, L'idée d'Europe dans la pensée allemande à l'époque bismarckienne, Berna, Ed. Peter Lange, 1980, p. 139.

2 Citate extrase din John Laughland, The Tainted Source, Londra, Ed. Little, Brown and Company, 1997, pp. 17-18.

3 Adolf Hitler, Libres propos sur la guerre et la paix, Paris, Ed. Flammarion, 1952.

4 Ibid.

5 Citate extrase din John Laughland, op. cit., pp. 13-30.

6 Adolf Hitler, op. cit., p. 317.

7 Pierre Hillard, «Requiem allemand sur l'Europe», in Géostratégiques, Nr. 4, aprilie 2001, Paris.

8 Franaois Saint-Ouen, L'Europe des régions, Centre européen de la culture / Actes Sud, 1995.

9 Charte européenne des régions frontalitres et transfrontalitres, Ed. ARFE, 1981, 1985.

10 Pentru ultimele trei paragrafe, v. Pierre Hillard, op. cit.

11 Balkans-Infos, aprilie 1997.

12 Citat in Michel Collon, Poker menteur, Bruxelles, EPO, 1998.

13 Ziua, 16 iulie 2001.

14 Ziua, 12 decembrie 2001.

Sursa: Ziaristi Online

Cititi si: [Radu Portocala: O cusca numita Romania]

Vedeti si: Scrisoarea de demisie adresata ministrului afacerilor externe – Mihai Razvan Ungureanu si presedintelui Institutului Cultural Roman – Horia-Roman Patapievici

Paris, 1 decembrie 2006

Domnule Ministru,
Domnule Presedinte,

Cind am preluat functia de director al Institutului Cultural Roman din Paris, la data de 1 decembrie 2005, am hotarit ca voi testa timp de un an posibilitatea de a reforma aceasta institutie – caci, data fiind situatia pe care am gasit-o, in nici un caz nu putea fi vorba despre continuitate, ci despre o reforma profunda. Acest termen a expirat.

De-a lungul ultimelor 12 luni, impreuna cu echipa Institutului, am inmultit si diversificat programele, reusind sa atragem la actiunile noastre un public mult mai numeros si mai felurit decit in trecut. Din ce in ce mai multi francezi ne cer sa le expediem programul Institutului, asista la actiunile noastre si ne felicita pentru schimbarea pe care o observa. Si, nu o data, spatiul pe care il avem la dispozitie s-a dovedit insuficient, ceea ce, in trecut, nu se intimplase niciodata. Pe de alta parte, am folosit orice ocazie s-a oferit pentru a organiza actiuni in afara sediului nostru.
Prin munca benevola, au fost refacute listele (atit adresele postale cit si cele electronice) cuprinzind destinatarii programelor, liste pe care le gasisem intr-o stare deplorabila. Acum, peste 2.000 de persoane pot fi informate in mod eficient despre activitatile Institutului.

Din luna septembrie 2006 am reusit sa producem un program tiparit – carte de vizita cu care ne prezentam in fata publicului si care, pentru prima oara, ne asaza la un nivel echivalent cu cel al omologilor nostri. Zilele acestea va intra in functie un site internet propriu ICR – Paris, mod de comunicare ce ne-a fost cerut insistent in special dupa experiente nu foarte concludente legate de consultarea site-ului ICR – Bucuresti.
Am inceput cu succes – in ciuda limitarilor pe care mi le impune gradul meu diplomatic – constituirea unei retele de relatii in acea parte a lumii politice franceze care este interesata de legaturile cu Romania si de francofonie.
Am inserat in mod activ Institutul in reteaua celorlalte 40 de Institute si Centre Culturale straine care functioneaza la Paris, initiind bune relatii de colaborare cu conducerile lor respective si organizind actiuni in parteneriat.
Am reusit – anulind in masura posibilului reticentele trecutului – stringerea studentilor si doctoranzilor romani de la Paris imprejurul Institutului si am contribuit la regruparea lor intr-o asociatie.

Toate acestea – realizate in cea mai mare masura independent de Institutul Cultural Roman de la Bucuresti – nu reprezinta decit o parte din cele ce-mi propusesem. Pentru perioada urmatoare, inmultirea si agravarea blocajelor, lipsa mijloacelor umane si materiale conduc inevitabil la un pronostic pesimist.
Realitatea cu care am fost confruntat in ultimul an imi da convingerea ca s-a comis o greseala cind s-a decis punerea Institutelor Culturale din strainatate sub dubla tutela a Ministerului Afacerilor Externe si a Institutului Cultural Roman de la Bucuresti. Aceasta din urma institutie nu avea nici experienta gestionarii filialelor raspindite in lume si nici structurile adecvate pentru o astfel de activitate. Compensarea acestor lipsuri s-a incercat, paradoxal, prin imaginarea unui mod de functionare fastidios si deseori contraproductiv, care se traduce printr-o presiune administrativa incomparabil mai mare decit cea la care sint supusi omologii mei.

Proiectata pe teren, in strainatate, aceasta dubla tutela nu genereaza decit confuzii. in primul rind, Ambasada continua sa organizeze si ea actiuni culturale, desi in schema ei nu figureaza un consilier cultural. in al doilea rind, directorul Institutului, care, in mod firesc, ar fi trebuit sa fie consilierul cultural al Ambasadei, functioneaza independent de aceasta, dar in cadrul unei structuri care nu are statut diplomatic, ceea ce face ca ea sa fie privita cu neintelegere sau uimire. Ca urmare a acestei dualitati, mi s-a intimplat sa fiu intrebat de diverse autoritati franceze daca functia pe care o ocup este oficiala! O situatie care, fireste, ingreuneaza contactele, incetineste activitatea si careia Bucurestiul nu-i cauta nici o solutie.
Procedura de angajare a referentilor, inutil de complicata si de lenta, este o alta consecinta a acestei duble tutele si are asupra functionarii Institutelor efecte dramatice. in plus, selectia se face fara o reala consultare a

directorilor si, in special, fara ca acestia sa-i poata intilni si evalua ei insisi pe cei cu care vor lucra. Institutului din Paris i s-a impus in luna august o astfel de experienta, extrem de neplacuta, ale carei consecinte nu au fost solutionate nici azi.

Centralizarea pe care o practica Institutul Cultural Roman reprezinta si ea o frina permanenta. Bugetul ne este dramuit la Bucuresti, de unde, dupa demersuri laborioase, nu obtinem decit farime care ne mentin cu greu in stare de functionare, aceasta parcimonie punindu-ne de cele mai multe ori in situatii penibile.
Inainte de a lua cea mai marunta decizie trebuie sa negociem si sa cerem autorizatii, care adesea vin prea tirziu.
Obligatia de a depinde de un site internet domiciliat la ICR – Bucuresti si de a avea adrese electronice legate de acest site ne plaseaza intr-o pozitie singulara printre celelalte 40 de Institute si Centre culturale straine care functioneaza la Paris si ilustreaza perfect aceasta vointa de centralizare. Masuri cu atit mai inexplicabile cu cit performantele informatice astfel obtinute sint mediocre. Ni se impun, in diverse domenii, proceduri si solutii neviabile, iar daca incercam sa le discutam sintem mustrati ca niste elevi din cursul primar. Mai mult: se incearca, prin noi, transferul catre partenerii francezi al principiilor birocratice romanesti pe care ICR – Bucuresti pare a se stradui sa le complice cit mai mult.
Un singur exemplu: din luna septembrie, programul nostru este tiparit printr-un acord cu o societate care, asigurata ca-i vom fi clienti permanenti, ne-a calculat un pret extrem de avantajos in raport cu piata franceza (aproximativ 3.600 de euro pe an).

Noul sistem de comenzi imaginat la Bucuresti, cu nesfirsitele lui meandre birocratice, ingreuneaza si lungeste intr-atit aceasta operatie, incit, in ciuda sutelor de mesaje de felicitare pe care le-am primit, sintem obligati sa renuntam la tiparire si sa revenim la mizerabila foaie de hirtie multiplicata la Xerox. in termeni de imagine, va fi o pierdere grea. **Pe de alta parte, insa, ICR – Bucuresti a semnat cu un editor francez, fara respectarea nici uneia dintre procedurile care ne sint impuse noua, un contract scandalos de 28.500 de euro (la care se vor adauga pretul traducerii si drepturile de a reproduce ilustratiile) pentru publicarea unei carti care, in mod sigur, nu se va vinde. Un editor mai scrupulos – sau o negociere mai serioasa – ar fi redus aceasta cheltuiala la aproximativ 6.000 de euro!** (este vorba de un textulet din tineretea lui Andrei Plesu – *nota red*).
In septembrie 2005, bugetul pentru 2006 era deja cunoscut. Anul acesta, insa, la sfirsitul lui noiembrie nu ni s-a comunicat inca suma de care vom dispune in 2007. Si totusi, in absenta acestei informatii primordiale, ni s-a cerut sa definitivam in 3 saptamini (!) programul pe tot anul 2007 – munca perfect inutila pentru o echipa care nu stie care sint posibilitatile materiale pe care se poate bizui.

Dar oare, de-a lungul unui intreg an, m-am putut bizui pe ceva? in afara de injonctiuni administrativ-contabile, care se complica si agraveaza de la o saptamina la alta, n-am simtit din partea Institutului Cultural Roman de la Bucuresti nici un sprijin. Pe punctul de a-si rata vocatia, aceasta institutie s-a transformat din culturala in birocratica, tinzind astfel catre un paradoxal auto-sabotaj.
In aceste conditii consider ca misiunea pe care am acceptat-o nu mai poate fi continuata in mod satisfacator.
Acest post, platit din banii contribuabililor romani, mi-a fost incredintat pentru a face cunoscuta in Franta cultura romaneasca, nu pentru a importa aici normele birocratice pe care Institutul Cultural Roman de la Bucuresti le imagineaza sau „perfectioneaza“.
Pentru aceste motive am decis sa-mi dau demisia din functia de director al Institutului Cultural Roman de la Paris.
Rog institutiile tutelare sa-mi transmita instructiunile lor privitoare la predarea responsabilitatilor pe care le-am avut in cadrul acestei misiuni si ramin la dispozitia Ministerului Afacerilor Externe pentru indeplinirea formalitatilor necesare.

Radu Portocala

http://www.ziaristionline.ro/2012/10/18/analiza-radu-portocala-regionalizarea-si-federalizarea-romaniei-se-regasesc-in-planurile-germaniei-naziste-de-la-al-treilea-reich-la-uniunea-europeana-dinamica-dezmembrarii/

Related posts

- PREMIERA. Larry Watts si “Prietenii”, Volumul II: Ceausescu si Basarabia, URSS contra Romaniei, confruntarea CIA – KGB
- Larry Watts e categoric: Primul sef al SIE, Mihai Caraman, a fost agent sovietic, conform NATO. Un dialog incendiar cu Vartan Arachelian
- Cazul Pacepa-KGB vazut de Larry Watts (IV). Sfarsitul inceputului
- VIDEO. Conferinta lui Larry Watts de la Institutul de Sociologie al Academiei Romane. Dr Larry Watts despre CIA si RFE. Prof Ilie Badescu despre batalia pentru adevar
- Clarificari necesare: Watts, Pacepa, Maior si problema schreib-kampfului lui Tismaneanu (III). O analiza Roncea.Ro
- Corneliu Vlad: Premiul Mile Carpenisan este o emotionanta distinctie pentru gazetaria adevarata
- Agentul post-KGB Cornel Ivanciuc, conspirat in turnator, reconspirat, deconspirat, expirat
- Interviu Larry Watts: “Din 1960 până în septembrie 1989, România a fost încadrată în grupul statelor ostile URSS, alături de SUA, RFG şi Israel”
- Despre agenti sovietici si post-sovietici. Larry Watts si schreib-kampful lui Tismaneanu
- Evenimentul publicistic al anului: Larry Watts – Fereşte-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al blocului sovietic cu România

HITOMI TANAKA

Like this:

Like Încarc...

Scrie un comentariu

Scrie un comentariu »

Niciun comentariu până acum.

Feed RSS pentru acest post. Urmărește URI

Lasă un răspuns

Email (necesar) (Address never made public)

Nume (necesar)

Pagina web

Anunţă-mă despre viitoarele comentarii apărute prin email.

Trimite un comentariu

Articole recente

- Legionarii și evreii – cine pe cine?
- Şi evreii greşesc, nu-i aşa?(I) & Mascarada abatorului (II)
- Decît să trăim în genunchi mai bine murim în picioare!Mărturie a Sfântului Ierarh Petru Movilă, Mitropolitul Kievului despre Dreptcredinciosul voevod Mihai Viteazul şi adeverirea dreptei credinţe
- IUDAIZAREA ACADEMIEI ROMÂNE
- Războiul gazelor de şist: “Spiritul civic” de la Bârlad şi rolul Moscovei Citiţi mai mult: ANALIZĂ. Războiul gazelor de şist: “Spiritul civic” de la Bârlad şi rolul Moscovei
- „Ţinutul Secuiesc” este o invenție udemeristă!
- Scandalul holocaustului de la Academie se intoarce: Ionel Haiduc regreta si se disociaza de afirmatiile istoricului Vladimir Iliescu. VIDEO
- DECENEU : Lupii tineri” din “generatia asteptata”!
- O tema pentru Institutul Ellie Wiesel
- [UNGURILOR] Să le punem în față oglinda!

Comentarii recente

Catalin Voicu pe tub… on Metamorfozarea şoimului pesedi…

Catalin Voicu pe tub… on Şantajatul Iliescu , ultimul p…

Catalin Voicu pe tub… on Mai ieri ,Hrebenciuc îl încăle…

mihaibeltechi on IUDE MEREU – album …

mihaibeltechi on IUDE MEREU – album …

mihaibeltechi on Noi NU suntem urmasii Romei -B…

Lidia Purghel on Noi NU suntem urmasii Romei -B…

Nauru on O tema pentru Institutul Ellie…

mihaibeltechi on „Ţinutul Secuiesc” este o inve…

solanonimus on Scandalul holocaustului de la…

mihaibeltechi on SCRIETI serviciului Blogger -A…

DEMENTUL ziarizdei-c… on DESPRE LIBARCA SANTAJISTA si T…

demn[d]eura? cu cond… on DESPRE LIBARCA SANTAJISTA si T…

demn[d]eura? cu cond… on Băsescu a ajuns din președinte…

demn[d]eura? cu cond… on DESPRE LIBARCA SANTAJISTA si T…

octombrie 2012

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

« Sep Noi »

Arhive

- aprilie 2013
- martie 2013
- februarie 2013
- ianuarie 2013
- decembrie 2012
- noiembrie 2012
- octombrie 2012
- septembrie 2012
- iunie 2012
- mai 2012
- aprilie 2012
- martie 2012
- februarie 2012
- ianuarie 2012
- decembrie 2011
- noiembrie 2011
- octombrie 2011
- august 2011
- iulie 2011
- iunie 2011
- mai 2011
- martie 2011
- februarie 2011
- ianuarie 2011

- decembrie 2010
- noiembrie 2010
- octombrie 2010
- septembrie 2010
- august 2010
- iulie 2010
- mai 2010
- aprilie 2010
- martie 2010

- Uncategorized

-

- ionesco
  - A apărut o eroare, probabil feed-ul s-a stricat. Încearcă mai târziu.
- Search for: Search

Pagini

- IUDE MEREU – album foto

Email Subscription

Enter your email address to subscribe to this blog and receive notifications of new posts by email.

Join 5 other followers

Sign me up!

Top articole

- Rege Mihai…ESTI UN TRADATOR DE NEAM SI TARA! Ai fugit in Occident la fel ca… INFAMUL SI TICALOSUL DE CAROL!
- IUDE MEREU - album foto
- Noi NU suntem urmasii Romei -Blestemul “Păsării Phoenix” (Tezaurul de la Pietroasa)
- O tema pentru Institutul Ellie Wiesel
- Decît să trăim în genunchi mai bine murim în picioare!Mărturie a Sfântului Ierarh Petru Movilă, Mitropolitul Kievului despre Dreptcredinciosul voevod Mihai Viteazul şi adeverirea dreptei credinţe
- Războiul gazelor de şist: "Spiritul civic" de la Bârlad şi rolul Moscovei Citiţi mai mult: ANALIZĂ. Războiul gazelor de şist: "Spiritul civic" de la Bârlad şi rolul Moscovei
- CU CEAUSESCU IN JURUL LUMII
- Teo TRANDAFIRul de criza al PDL

Meta

- Înregistrare

- Autentificare
- Flux RSS pentru posturi
- Flux RSS comentarii
- Bloguieşte pe WordPress.com.

- # MOARTEA PADURII

  a inceput doar atunci cand unul dintre locuitorii sai a acceptat sa devina COADA DE TOPOR.

The Rubric Theme. *Bloguieşte pe WordPress.com*.
Follow

Follow “absurdistan sub tricolor”

Get every new post delivered to your Inbox.

Enter your email address

Sign me up

Powered by WordPress.com
%d bloggers like this: